

Moninaisuuden kaksijakoinen vahvuus - Muutamia pohdintoja Salem-marssista yleisesti ja militantista antifasismista erityisesti.

2005, AFA3 Malmö.

Antifasistisissa mobilisaatioissa Salem-marsseja vastaan on viime vuosina kokeiltu erilaisia taktiikoita. Se on ollut natsien pysäyttämisen laboratorio. Ensin yritimme kahtena vuotena vallata natsien kokoontumispaikan Rönningen torilla Salemissa. Sen jälkeen päätimme siirtää kamppailun Tukholmaan ja pysäyttää tiet Rönningeniin. Viimeiset kaksi vuotta olemme organisoineet liikkuvia katusulkuja, hajautettua pienryhmätoimintaa, militantteja katujuhlia sekä massamielenosoituksia keskustassa. On aika tehdä arvio näistä kahdesta vuodesta. Tämä teksti voi toimia johdantona laajemmalla keskustelulle antifasistisista taktiikoista. Olemme jaotelleet käyttämämme taktiikat kolmeen ryhmään: massamilitanssi, aktiomilitanssi ja katumilitanssi. Koitamme pitää keskustelun suhteellisen yleisenä, jotta emme osoittaisi sormella mitään tiettyä ryhmää tai suunnitelmaa. Emme ole tuoneet esille Syndikalistisen nuorisoliiton (SUF) esimerkillistä osallistumista ja eri sulkujen organisoimista, vaan keskitymme Antifasistisen toiminnan (Antifascistisk aktion, AFA) omaan toimintaan. Meillä on paljon opittavaa syndikalistisilta tovereiltamme ja siitä kehityksestä, jota SUF on viime vuosina käynyt.

Alkuun meidän tulee tiedostaa kuinka suureen projektiin olemme ryhtyneet. Salem-marssit ovat jatkuneet viiden vuoden ajan ja se on pohjoismaiden suurin natsitapahtuma. Niiden viiden vuoden aikana yhteiskunnallinen keskustelu natsiongelmosta on ollut olematonta. Natsien väkivalta-aallon aiheuttaman suuren julkisuusvyöryn jälkeen (Ruotsalaiset uusnatsit toteuttivat 90-luvun aikana laajaa terroritekojen aaltoa, joka huipentui vuonna

1999 Malexanderin poliisimurhiin, autopommiin toimittajaparikuntaa vastaan Nackassa sekä syndikalisti Björn Söderbergin murhaan Tukholmassa. -suom.) natsismi ei ole ollut yhteiskunnallinen kysymys. Media on laittanut kannen kiinni ja puoluepoliittinen järjestelmä on koittanut vaieta natsit kuoliaaksi. Samaan aikaan poliisin vastatoimet ovat kasvaneet joka vuosi. Tänä vuonna otettiin käyttöön taktiikka, johon on vaadittu poliisien kouluttamista koviin otteisiin massamielenosoituksia ja mellakoita vastaan. Poliisin nykyinen taktiikka on antaa eri mielenosoitusten tapahtua, mutta pitää ne kaukana toisistaan. Natsiongelma on pelkistetty yksinomaan kysymykseksi järjestyshäiriöistä. Niin kauan kun natsit noudattavat poliisin ohjeita, ei ole ongelmaa. Meidän tavoitteemme taas ovat suoralla törmäyskurssilla poliisin taktiikan kanssa. Emme hae tilaa mielenosoitukselle, ”mielipiteiden esittämiseksi” jossain toisella puolen kaupunkia. Haluamme pysäyttää natsimielenosoituksen ja joudumme siksi yhteenottoon poliisin kanssa. Mitä lähemmäs pääsemme onnistumista, sitä enemmän poliisi saa seuraavana vuonna resursseja. Natseille Salem-marssi ei ole ollut monimutkainen projekti. Heidän on tarvinnut ainoastaan koota ihmiset kävelemään pisteestä A pisteeseen B, runsaan poliisisaattueen turvatessa marssia. Tällaisen tapahtuman pysäyttäminen sen sijaan on ollut meille erittäin haastava ja vaativa tehtävä. Meidän pitää kohdata sekä valtion väkivaltamonopoli että pysäyttää natsimielenosoitus. Salem-marssit ovat siksi yksi vaativimmista projekteista, joihin olemme osallistuneet AFA:na. Ainoastaan Göteborgin huippukokouksen vastatapahtuma on ollut isompi. 30. marraskuuta järjestetyt ”Sorturikuningas” Kaarle XII:n muistomielenosoitukset 90-luvulla olivat pieniä verrattuna Salemiin. Ruotsidemokraattien suurimmat mielenosoitukset 90-luvulla keräsivät pahimmillaan ainoas-

taan 800 osallistujaa ja silti niiden pysäyttäminen kesti vuosikausia. Jopa Kaarle XII:n muistomielenosoitusten murtaminen vaati kuusi vuotta jatkuvaa eskalointia.

Mikä tarkoitus Salem-marsseilla on Ruotsin natsiliikkeelle? Osittain kyse on tarpeesta sisäiselle mobilisaatiolle: Salem-marssin tulee luoda uusia aktivisteja ja tuottaa koko liikkeelle yhteinen projekti. Sitä osaa meidän on vaikea murtaa, koska kyseessä on sisäinen mobilisaatio. Voimme koittaa lisätä painetta natsiaktivisteja vastaan hyökkäämällä heidän kimppuunsa, kun he jakavat lentolehtisiä tai tekevät jotain muuta vastaavaa ennen Salemia. Tämä strategia voi kuitenkin olla haitallinen meille, koska he tarvitsevat vihollista, jota vastaan mobilisoida. Samaa tarvitsemme mekin. Sisäinen mobilisaatio Salemia varten on elänyt vuorovaikutuksessa, jossa molemmat osapuolet koittavat ruoskia esiin aktivismia omalla puolellaan käyttäen vastapuolta viholliskuvana ja kohteena.

Salem-marssin toinen tarkoitus on ulkoinen mobilisaatio. Salem-päivänä natsit koittavat esitellä populistista puoltaan ja hankkia uusia kannattajia. Yksi tärkeimmistä tehtävistä on ollut juuri uuden veren saaminen natsitoimintaan. Salem-marssit ovat monille ensimmäinen kosketus äärioikeistoon. Jos haluamme taistella tätä puolta vastaan, voimme tehdä sen kahdella tavalla. Voimme ottaa osaa keskusteluun niissä ryhmissä, joista natsit koittavat värvätä potentiaalisia tukijoita, toisin sanoen yläaste- ja lukio- tai ammattikouluikäisistä nuorista. Antifasismi (tai pikemminkin anarkistinen tai kommunistinen toiminta) pitää olla näkyvää kouluissa. Kerta toisensa jälkeen unohdamme tämän perustavanlaatuisen asian vaikka kaikki tietävät, että juuri kouluissa on pitkäjänteisen työn vaatima voima. Fasismien vastustajien

pitää jalkautua jakamaan lentolehtisiä, keskustelemaan, solmi-
maan uusia suhteita ja rakentamaan verkostoja kouluissa. Toinen
tapa on nostaa äärioikeistoa tukevien nuorten rimaa osallistua
Salemiin. Juuri tämä ryhmä jättää tulematta mielenosoituksiin,
jos odotettavissa on kahnauksia. He jäävät kotiin, jos epäilevät
joutuvansa riskeeraamaan jotain tai olettavat mielenosoitukseen
menemisen olevan vaikeaa militanttien antifasistien takia.

Antifasistiset sulut saavat tarkoituksensa juuri näistä poten-
tiaalisista kannattajista. Koska ne on ennalta ilmoitettuja, ne on
avoimia ja julkisia. Näin voimme näyttää, että on vyöhykkeitä
joista natsit ja natsimieliset eivät pääse läpi. Mitä laajemmalle
kasvatamme näitä vyöhykkeitä, sitä suuremmaksi kasvaa ensiker-
talaisten riski ja sitä pienemmäksi heidän motivaationsa osallistua
mielenosoitukseen. Kahdenkymmenen vuoden antifasistinen ko-
kemus puhuu selvää kieltä: fasistiset mielenosoitukset, joita vas-
taan järjestetään vastamielenosoitus, keräävät vähemmän osanot-
tajia kuin sellaiset, joita vastaan ei järjestetä vastamielenosoitus-
ta. Sulut eivät tietenkään estä paatuneita järjestäytyneitä natseja
osallistumasta. Ne kuitenkin pakottavat kokeneemmatkin natsit
pitämään salaisia kokoontumisia etukäteen, joiden tiedot jaetaan
sisäisesti vain luotetuiksi tiedetyille ihmisille. Siten heidän kon-
taktipinta-alansa pienenee ja he onnistuvat aktivoimaan vain jo
aiemmin aktiiveja. Heidät pakotetaan käyttämään sisäistä mobi-
lisaatiota ulkoisen sijaan. Otetaan esimerkiksi Kaarle XII -muis-
tomielenosoitus Tukholmassa. Kun AFA Tukholma valtasi Kan-
sallisdemokraattisten nuorten (Nationaldemokratisk ungdom,
NDU) kokoontumispaikan, eivät he estäneet NDU:n mielen-
osoitusta. NDU:n julkinen kokoontumispaikka oli harhautus,
sillä todellisuudessa he kokoontuivat toisella puolella kaupunkia.

Tästä strategiasta johtuen NDU sai mukaan vain omia militanttejaan. Ne jotka eivät olleet liittyneet NDU:hun ja saivat tietonsa heidän kotisivuiltaan tai muista julkisista kanavista, joutuivat NDU:n uhraamiksi. Heidät lähetettiin suoraan keskelle AFA:n mielenosoitusta. Täten NDU petti itsensä. He uhrasivat tukijansa, jotta voisivat toteuttaa vain puolueen järjestäytyneille politrukeille tarkoitetun salaisen kokoontumisen. Karlsbergin ja Centralenin sulut täyttävät juuri sellaisen funktion. Ne eivät pysäytä Salem-marssia tai jo järjestäytyneitä natsimilitantteja, mutta estävät ja vaikeuttavat potentiaalisten kannattajien osallistumista. Salem-marssiin lähteneiden kahden paikallisjunan aikataulu levitettiin vain sisäisesti natsien kesken. Tämä sisäinen tiedotus saavutti vain noin 150-200 natsia. Ei ole epäilystäkään, että julkisten liikennevälineiden sulut eivät olisi pienentäneet Salemin osanottajamääriä viimeisten kahden vuoden aikana. Varsinkin kun vertaamme niitä kolmeen edeltävään vuoteen, jolloin Salemin osanottajamäärät kasvoivat joka vuosi. Se, että taktiikka oli oikea, ei välttämättä tarkoita sulkujen olleen hyvin järjestettyjä. Tilanne oli hyvin kaoottinen. Koska sulut olivat julkisia, tarkoitti se sitä, että paikalla oli myös paljon poliiseja. Kaaoksella on hyvät ja huonot puolensa. Poliisin on vaikeampi kontrolloida joukkoon liukenevia ryhmiä, mutta se asettaa myös korkeita vaatimuksia antifasistien oma-aloitteisuudelle. Meillä on myös vähemmän mahdollisuuksia toimia yhteisöllisesti ja suunnitelmallisesti hyödyntää lukumääräämme. Tämän vuoden Salem-marssilla onnistuimme muuttamaan koko Tukholman keskustan antifasistiseksi vyöhykkeeksi. Antifasistit partioivat katuja Karlbergistä Södermalmille ja pitivät huolen siitä, että natsit eivät voineet läpäistä aluetta. Näin laajalle levittäytyneinä menetimme toisaalta yhteisöllisyyden tunteen. Monelle antifasistille tämä oli ristiriitainen

tunne. Toisaalta näki antifasistisia ryhmiä joka toisella kadulla, me todellakin olimme joka puolella, mutta toisaalta monet tunisivat olleensa alttiina poliisin saarroille, tarkastuksille ja yleiselle kiusanteolle. Poliisin välttelystä tuli kissa ja hiiri -leikki. Jatkuvasti liikkuva massa antifasisteja liukeni poliisin lisävahvistusten ulottumattomiin. Se, että yhtään natsia ei koittanut tulla sulkuihin tai päästä keskusaseaman läpi, on todiste sulkujen onnistumisesta. Se taas mahdollisti sulkujen rauhallisen toteuttamisen. Tämä toisaalta aiheutti monissa antifasisteissa tyhjän tunteen: mitään ei tapahtunut vaikka kaikki olivat valmistautuneet yhteenottoon. Voitto ilman yhteenottoa tuntuu kumma kyllä tyhjäältä, vaikka tavoitteet saavutettiin. Varsinkin epäpoliittisille ensikertalaisille yhteenoton puute jätti tyhjän tunteen. Antifasistisessa toiminnassa nimenomaan yhteenotot ja niiden maine saavat monet kiinnostumaan liikkeestä.

Viimeiset pari vuotta on sulkujen lisäksi kokeiltu myös hajautettuja toimintamuotoja. Sulut ovat rakentuneet liikkuvuuden ja oma-aloitteellisuuden pohjalle. Pienryhmien tulee olla itsenäisiä ja kyetä oma-aloitteellisuuteen. Tässä ajaudumme kuitenkin taas ongelmaan. Yritämme rakentaa toimintamuotoa, joka on samaan aikaan kontrolloimaton, itsehallinnollinen ja hajautettu, samalla kun monet (oikeutetusti) ovat peräänkuuluttaneet selkeämpää rakennetta, johtoa, tunnistettavia järjestäjiä ja selkeää ennakkoon tehtyä suunnitelmaa. Kun sulkua pidetään monta tuntia, tulee olla hyviä suunnitelmia siitä miten tunnelma pidetään yllä koko sulun ajan esimerkiksi puheilla, musiikilla, soihtuilla tai jotenkin muuten. Jotta voisimme mennä asemalaitureille tai junaradoille emme voi olla hajautuneita ja spontaaneja, vaan tällaisten aktioiden tulee tapahtua kollektiivisesti ja suunnitellusti. Samalla se on

haavoittuvainen poliisin väliintulolle: esimerkiksi poliisin vahvasti vartioimalle Karlbergin asemalle päästäkseen pienryhmi- en tuli toimia itsenäisesti, jotta ne pystyivät välttämään poliisin saartoyritykset. Toinen huono puoli hajautetussa toiminnassa on se, että monet tukijamme ja ensikertalaiset eivät tienneet minne heidän tulisi mennä, mihin sulkuun tai aktioon liittyä. Sen mitä voitimme laajuudessa, hävisimme mobilisoivassa voimassa. Jos haluamme jatkaa hajautettuja aktioita, olisi tärkeää, että niitä seuraisi kokoavaa toimintaa samana iltana: oma mielenosoitus, katujuhla tai konsertti, joka antaisi meille tunteen joukkovoimastamme. Näistä ongelmista huolimatta, hajautetussa toiminnassa oli valtava voima. Pienryhmät olivat hyvin aloitteellisia ja itsenäisiä, ja onnistuimme ilman muuta muuttamaan koko kaupungin keskustan antifasistiseksi vyöhykkeeksi. Se oli mahtavaa.

Suunnittelu

Salem-marssi kerää natseja kaikista pohjoismaista ja on osa nationalistien kansainvälistä järjestäytymistä. Antifasistien vastatoimet eivät siksi voi olla yksin AFA Tukholman vastuulla. Vastuun tulee olla koko AFA-verkostolla. Se vaatii nöyryyttä kahdelta rintamalta. Tukholmalaisien antifasistien tulee kunnioittaa sitä, että suunnittelu toteutetaan yhteisesti kaikissa pohjoismaissa. Muualta tulevien antifasistien taas tulee luottaa tukholmalaisiin, koska ilman paikallisia juuria ja mobilisointia tapahtumasta tulisi pelkästään sisäinen. Viimeisen kahden vuoden aikana toteutetut sulut on järjestetty pääasiassa Tukholmaan matkustaneiden antifasistien toimesta. SUF:ia lukuun ottamatta yksikään tukholmalainen ulkoparlamentaarinen vasemmistoryhmä ei osallistunut aktiivisesti sulkujen järjestelyihin. Paikallisten kiintopistei-

den puute on ollut koko pohjoismaisen verkoston heikko kohta. Samaan aikaan on selvää, että yhteydenpito Tukholman ulkoparlamentaariseseen vasemmistoon ei voi olla vain Tukholman AFA:n vastuulla.

Mikä militanttius on vahvuutemme?

AFA:n yhteenottoihin pyrkivä käytäntö nojaa kolmeen eri taktikkaan, joita kutsumme massamilitanssiksi, aktiomilitanssiksi ja katumilitanssiksi. Massamilitanssi tarkoittaa sitä, että olemme yrittäneet haastaa natsimielenosoitukset avoimilla ja julkisilla mobilisaatioilla. Vahvuutemme on ollut lukumäärä sekä kyky toimia koordinoitusti yhdessä. Militanttius vaatii selkeyttä. Ihmisten täytyy tietää mihin he ovat osallistumassa, kun he tulevat mielenosoitukseen: mitä on suunniteltu ja mitä heiltä vaaditaan. Kun massamilitanssi on ollut tehokkaimmillaan, esimerkiksi 30. marraskuuta -mielenosoitukset 90-luvulla, se on vaatinut sitä, että olemme tutustuttaneet militantteihin käytäntöihin paljon uusia ihmisiä omien piiriemme ulkopuolelta. Massamilitanssin ongelma on siinä, että sen pitää kohdata poliisin panostukset ja se vaatii siksi onnistuakseen ison mobilisaation. Se taas vaatii kokeneita järjestäjiä, joilla on kokemusta isojen tapahtumien organisoimisesta. Tarvitaan kokemusta mielenosoitusten johtamisesta, päätösten tekemisestä painostavissa tilanteissa sekä taitoa pitää mielenosoitus koossa ja käytös kollektiivisena. Kaikki ei kuitenkaan riipu järjestäjistä. Tarvitaan myös yleinen käytäntö mielenosoituksille ja joukkotoiminnalle: tapa pitää toisistamme huolta, kyky kulkea ketjuissa, tehdä ryntäyksiä ja läpimenoja ja puolustaa mielenosoitusta poliisin kiinniotoilta. Tarvitaan myös yleistä kokemusta tapahtumien järjestämisestä: mainosten teko ja levittä-

minen, ääniauton hoitaminen sekä toimiva kommunikaatioverkosto. Tätä kokemusta saa ainoastaan järjestämällä mielenosoituksia ja osallistamalla niihin. Jokainen ulkoparlamentaarinen mielenosoitus, johon AFA osallistuu, auttaa meitä parantamaan näitä taitoja. Hyökkäävän vasemmistolaisen politiikan kentältä voimme hankkia antifasististen mobilisaatioiden järjestämiseksi tarvittavaa kokemusta. Radikaalivasemmistolaisesta politiikasta eristäytynyt antifasismi ei tule koskaan rakentamaan massamobilisaatioihin tarvittavia käytäntöjä, verkostoja ja kokemusta. Usein aktivistien parissa sanotaan, että antifasismi on radikaalivasemmistolaisen politiikan mahdollistavaa puolustuksellista toimintaa. Asia on kuitenkin päinvastoin. Ainoastaan omien poliittisten tavoitteidemme ajaminen valaa meille sen vahvuuden ja kokemusperustan, jonka turvin voimme toteuttaa antifasistisia mobilisaatioita. AFA:n nykyinen ongelma on juuri kokemuksen puute. Se on eristäytynyt ulkoparlamentaarisesta vasemmistosta koittamalla pitää antifasisminsa puhtaana ja erillään yhteiskunnallisista kamppailuista. Se on ollut perustavanlaatuinen virhe. Ongelma ei kuitenkaan kosketa pelkkää AFA:a. Koko ulkoparlamentaarinen vasemmisto on eristäytynyt ympäröivästä todellisuudesta omiin teorioihinsa. Vaikka AFA istuisi useammassakin kokouksessa muiden tahojen kanssa, se ei poistaisi ongelmaa. Tarvitaan suurempaa panostusta konkreettisiin paikallisiin kamppailuihin, jotta voimme rakentaa yhteyksiä omien piirimme ulkopuolelle.

AFA:n toinen kivijalka on ollut 90-luvulla suurta suosiota nauttinut aktiomilitanssi. Sillä tarkoitamme pienryhmien toteuttamaa suoraa toimintaa kuten sabotaaseja ja muuta taloudellista vahingontekoa. Suoran toiminnan iskujen määrä kasvoi koko 90-luvun ajan. Yöllä toteutetuista aktioista kasvoi suorastaan kan-

sanliike. Iskut julkistettiin jälkikäteen tekoa kuvanneilla ja perustelleilla tiedotteilla. Tämän toimintamuodon hyvänä puolena voidaan pitää sen helppoutta. On yksinkertaista muodostaa tilapäinen pienryhmä ja paikallistaa kohde, todennäköisyys kiinnijäämiselle on hyvin pieni. Samaan aikaan iskut vaativat suunnittelua onnistuakseen. Ne eivät oikeastaan koskaan olleet spontaaneja. Iskujen ja massamilitanssin yhdistelmä onnistui 90-luvulla sulkemaan kaikki natsien tilat Tukholmassa, Göteborgissa, Linköpingissä ja Helsingborgissa. Toimintamuodon huippu saavutettiin vuonna 1999, minkä jälkeen se on ollut vähenemään päin. Antifa Offensiv 2005 on ollut yritys luoda uusi suoran toiminnan aalto äärioikeistoa vastaan. (Yritys epäonnistui – suom.).

Tällä hetkellä antifasistisen liikkeen hallitseva toimintamuoto on katumilitanssi, eli katutappelut natsien kanssa. Katutappelut vaativat pienen ryhmän, jonka jäsenet tuntevat toisensa hyvin ja osaavat tapella. Katumilitanssin leviämisen myötä antifasismi on poiminut yhä enemmän vaikutteita jalkapallohuligaaneista. Tämä toimintamuoto ei ole levinnyt vain AFA:n sisällä, vaan myös Revolutionära fronten (Vallankumouksellinen rintama) on syntynyt sen ympärille. Yhteenotot kaduilla ovat olleet toimiva käytäntö, kun natsit ovat jakaneet lentolehtisiä, pitäneet salaisia kokouksia tai kun on käyty spontaaneita tappeluita baarikieroksen yhteydessä. Katumilitanssi on kuitenkin ollut hyödytöntä natsien mielenosoitusten suhteen. Se on ollut valtava riippakivi näköalan ja tavoitteiden suhteen. Sen sijaan että olisimme mietineet massamilitanssin mahdollistavien isojen mobilisaatioiden järjestämistä, keskityimme hyökkäämään eristyneiden yksittäisten natsiryhmien kimppuun. Poliittinen huomio on näin ollen siirtynyt natsimielenosoituksen kokonaisongelmasta ”ruumiiden

laskemiseen”, jossa vain selkään saaneiden natsien lukumäärällä on merkitystä. Katumilitanssissa kyse on ainoastaan sisäisestä mobilisaatiosta, kyvystä soittaa kaikille luotettavina pidetyille tappelijoille. Siinä ei koskaan ole kyse ulkoisesta mobilisaatiosta. Toisin sanoen, kyse ei ole yhteenottojen levittämisestä ja kasvattamisesta, uusien ihmisten saamisesta mukaan tai voiman rakentamisesta määrän perusteella. Katutappeluiden vaarana on antifasismien pelkistyminen ”me vastaan ne” -jengisodaksi. Vastakkain vain kaksi ryhmää, koska asetelmaan ei mahdu muuta kuin me ja natsit. Toisaalta katumilitanssi tarjoaa selkeän teon propagandan, joka levittää sanomaamme poliittisten piirien ulkopuolelle. Katutaistelut tarjoavat rekrytointialustaa ja kontaktiverkostoa perinteisen järjestäytyneen vasemmiston ulkopuolelta. Se kun on lähinnä keskittynyt teoretisointiin käytännöllisen tekemisen sijaan. Huhut militanteista katutaisteluista herättävät kiinnostusta järjestäytymättömissä ihmisissä ja ovat yksi pääsyy sille, että ihmiset todella tulevat mielenosoituksiimme. Ongelma on siinä, että meiltä puuttuu taito sitouttaa nämä ihmiset toimintaan ja politisoida kiinnostuneet. Sanomme, ”militantti on voimamme”, mutta mitä on militantti ilman määrää, suunnitelmallisuutta ja kokemusta yhteenotoista?

AFA on vastikään avannut uudet kotisivut (www.antifa.se). Toivomme todella paikallisryhmien käyttävän sitä. AFA on ollut viime vuosina hyvin hiljainen. Se on vältellyt toimintansa perustelemista, analysoimista ja siitä keskustelemista. Tämä hiljaisuuden kulttuuri uhkaa marginalisoida meitä enemmän kuin mihin porvarillinen tukahduttaminen koskaan pystyisi. Otetaan esimerkki: ennen kansallispäivää tehtiin hienot kotisivut ihmisten saamiseksi liikkeelle, mutta tapahtuman jälkeen oli haudanhiljaista. Ei

mitään kirjoituksia marssista, ei kuvia, videoita tai yritystä rakentaa sen kiinnostuksen pohjalle, joka jo onnistuttiin luomaan. Jos haluamme rakentaa laajan antifasistisen liikkeen, meidän tulee parantaa tässä asiassa. Tulisi olla itsestään selvää, että jokaisen mielenosoituksen tai muun toiminnan suunnittelussa tulisi sopia kuka hoitaa tiedottamisen. Informaatiota ja toimintaa ei voi erottaa toisistaan. Nimenomaan toiminnasta kertomalla innostamme muita toimimaan. Kiinnostus antifasistiseen toimintaan on joka vuosi huipussaan Salemin jälkeen. Sadat nuoret ovat saaneet ensikosketuksensa antifasistisiin toimintatapoihin. On meidän tehtävämme päästää heidät sisälle, organisoida ja osallistaa heidät osaksi jatkuvaa kamppailua.

Riippumatta siitä minkä toimintamuodon valitsemme, antifasistinen militanttius ei ole tyhjiössä. Eristäytymisen välttämiseksi meidän täytyy osallistua laajempiin yhteiskunnallisiin protesteihin ja mobilisaatioihin. Yhteistyö Rasismin vastaisen verkoston (Näteverket mot rasism, NMR) kanssa on siksi ollut aina tärkeää AFA:lle. Se antaa meille alustan esiintyä laajemmalle yleisölle ja rakentaa pohjaa laajemmalle antifasistiselle mobilisoinnille. NMR:n kautta on oma analyysimme esimerkiksi Salem-marssista tai Schengen-sopimuksesta levinnyt laajalle yhteiskunnallisiin liikkeisiin ja saanut ne toimimaan vastatapahtumissa meitä täydentävällä tavalla. NMR on tarvinnut AFA:aa siinä missä me NMR:a. Olemme olleet linkki aktivistiliikkeen. Ilman aktivistiliikettä NMR:n mielenosoitukset ja muu toiminta on ollut rajoittunutta. He ovat tarvinneet aktivistiliikettä, joka toteuttaa mobilisoinnit, kerää rahaa, jakaa lentolehtisiä ja levittää mainoksia. Riippumatta siitä kuinka korkean profiilin nimiä NMR on kerännyt, kuinka monta sosiaalidemokraattista

ay-järjestöä he ovat saaneet tukemaan mielenosoitusta, ei yksikään näistä järjestöistä nosta mielenosoituksen osanottajamäärää. Ne ovat mukana vain muodollisena kannanottona paperilla, eivät mukana käytännön järjestelyissä. NMR:n yhteistyö ay-järjestöjen kanssa on tärkeää, koska se synnyttää keskustelua äärioikeistosta ay-liikkeen sisällä. Mobilisoivina ryhminä nämä järjestöt eivät kuitenkaan tule koskaan merkitsemään mitään. NMR tarvitsee AFA:a ja AFA tarvitsee NMR:a. Niinä aikoina kun NMR on toiminut hyvin, on AFA panostanut aktiiviseen osallistumiseen verkostossa. Nykyään meillä on se etu, että monet eri järjestöistä tulevat NMR:n aktiivit ovat olleet mukana ulkoparlamentaarissa vasemmistossa ja suhtatuvat meihin positiivisesti, monissa tapauksissa jakavat meidän analyysimme.

Äärioikeiston mobilisointi perustuu todelliseen yhteiskunnalliseen huoleen. Äärioikeisto tarjoaa oikeat kysymykset mutta väärät vastaukset. Kun Info14 koittaa Salemin kautta rekrytoida epävarmuuden ja pettymyksen pohjalta, ei se ole luonut niitä, vaan koittaa ainoastaan kanavoida niitä omien pyrkimyksiensä tueksi. Otetaan esimerkiksi kysymys raiskauksista. Kun feministinen liike hiljenee ja raiskauksia ei nähdä osana patriarkaalista rakennetta, jätetään kenttä avoimeksi taantumukselliselle tulkinalle, jossa äärioikeisto koittaa kääntää kysymyksen rasistiseksi. Antifasistisen politiikan tulee olla antikapitalistista luokkapoliittikkaa, joka puuttuu yhteiskunnallisiin kysymyksiin ja antaa niihin omia vastauksia. Tällaisia kysymyksiä on esimerkiksi asunnottomuus, matalat palkat ja epävakaiden työsuhteiden aiheuttama epävarmuus. Antifasistisen järjestäytymisen pitää huomioida tämä kaikki. Pelkällä äärioikeiston vastaisella jengisodalla olisi katastrofaaliset seuraukset.

Toivomme, että nämä toiminnan ytimeistä kirjoitetut alustavat muotoilut ja ajatukset synnyttävät keskustelua ja vastauksia muilta poliittisilta ryhmittä. Osa tovereista ajattelee, että tämä on sisäinen keskustelu, joka tulee käydä ainoastaan AFA:n sisällä. Emme ole samaa mieltä. Mielestämme tällä keskustelulla on merkitystä koko ulkoparlamentaariseen vasemmistolle. Viime vuosien Salem-työstä on saatu paljon kokemusta ja oppia, sekä positiivista että negatiivista. Sen huolellinen läpikäyminen ja antaa meille hyvän ponnahduslautan tulevaisuutta varten.

/ AFA3 Malmö.

Kirjoitettu ja julkaistu joulukuussa 2005. Alkuperäistä tekstiä ”Den ambivalenta styrkan i mångfald - Några reflektioner i stundens hetta om Salemmobiliseringen i allmänhet och antifascistisk militans i synnerhet” on lyhennetty ja socialism.nu -forumilta on lisätty pari lyhyttä kommenttia tekstin joukkoon.

